

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย
เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดมาตรฐานให้นายจ้างดำเนินการในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัยเพื่อความปลอดภัยในการ
ทำงานสำหรับลูกจ้าง

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงแรงงานมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานให้นายจ้างดำเนินการในการบริหารและการจัดการ
ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งเป็นมาตรการสำคัญที่ทำให้ลูกจ้าง
ได้รับความปลอดภัยในการทำงาน จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ร่าง

กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่น ที่ลูกจ้างเข้าปฏิบัติงาน

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่ดำเนินกิจการตามลำพังเป็นหน่วยๆ และมีลูกจ้างทำงานอยู่

“สถานประกอบกิจการที่มีสภาพความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรง” หมายความว่า สถานประกอบกิจการที่มีการผลิตหรือครอบครองวัสดุที่ไวไฟ วัตถุระเบิด หรือวัตถุที่แผ่รังสีได้โดยรวดเร็ว

“สถานประกอบกิจการที่มีสภาพความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลาง” หมายความว่า สถานประกอบกิจการที่มีการผลิต หรือครอบครองวัสดุที่สามารถติดไฟได้โดยง่าย

“ระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย” หมายความว่า สิ่งที่ทำหรือติดตั้งเพื่อเป็นการป้องกันและระงับอัคคีภัย

“แผนป้องกันและระงับอัคคีภัย” หมายความว่า แนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้นเพื่อการป้องกันและระงับอัคคีภัย

“สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างเบา” หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้ โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่งไหม้ไฟได้อย่างช้าหรือมีควันน้อยหรือไม่ระเบิด

“สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลาง” หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้ โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่งไหม้ไฟได้อย่างปานกลาง มีควันปานกลาง

หรือมากแต่ไม่ระเบิด

“สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรง” หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้ โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่งไหม้ไฟได้อย่างรวดเร็ว หรือมีควันมากหรือระเบิดได้

“ผนังทนไฟ” หมายความว่า ผนังรวมทั้งหน้าต่าง ช่องแสง ที่ประกอบเป็นผนังนั้น โดยมีอัตราการทนไฟไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง นอกจากระบุเป็นอย่างอื่น วิธีการทดสอบอัตราการทนไฟให้เป็นไปตามมาตรฐานของสมาคมการทดสอบและวัสดุแห่งอเมริกา (American Society for Testing and Material ๑๑๙) หรือเทียบเท่า

“วัสดุทนไฟ” หมายความว่า วัสดุก่อสร้างที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง

“พื้นที่ป้องกัน” หมายความว่า พื้นที่ที่ถูกปิดกั้นเป็นที่เฉพาะ ซึ่งมีความมั่นคง แข็งแรง ทนไฟ และป้องกันควันไฟได้ สามารถนำคนออกสู่ภายนอกได้อย่างปลอดภัย

“สถาบันที่เชื่อถือได้” หมายความว่า ส่วนราชการ หรือบริษัทจำกัดที่มีวัตถุประสงค์ในการให้คำปรึกษาแนะนำด้านวิศวกรรมซึ่งมีวิศวกรประเภทวุฒิวิศวกรสาขาวิศวกรรมเครื่องกล ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกร เป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำ และลงลายมือชื่อรับรองผลการตรวจสอบงานวิศวกรรมควบคุม

“เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้” หมายความว่า เครื่องดับเพลิงชนิดมือถือ ยกหัว ลากจูง หรือแบกหาม

“เพลิงประเภท เอ” หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากเชื้อเพลิงธรรมดา เช่น ไม้ ผ้า กระดาษ ยาง พลาสติก

“เพลิงประเภท บี” หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากของเหลวติดไฟ ก๊าซ และน้ำมันประเภทต่าง ๆ

“เพลิงประเภท ซี” หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากอุปกรณ์ หรือวัตถุที่มีกระแสไฟฟ้า

“เพลิงประเภท ดี” หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากโลหะต่างๆ ที่ติดไฟได้ เช่น แมกนีเซียม เซอร์โคเนียม ไทเทเนียม

“อาคารสูง” หมายความว่า อาคารที่บุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ โดยมีความสูงตั้งแต่ยี่สิบสามเมตรขึ้นไป การวัดความสูงของอาคารให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงพื้นดาดฟ้า สำหรับอาคารทรงจั่วหรือปั้นหยาให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด

“อาคารขนาดใหญ่” หมายความว่า อาคารที่สร้างขึ้นเพื่อใช้อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารเป็นที่อยู่อาศัยหรือเป็นที่ประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีพื้นที่ชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันหรือรวมกันทุกชั้นเกินสองพันตารางเมตร หรืออาคารที่มีความสูงตั้งแต่ยี่สิบห้าเมตรขึ้นไปและมีพื้นที่ชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันหรือรวมกันทุกชั้นเกินหนึ่งพันตารางเมตร แต่ไม่เกินสองพันตารางเมตร การวัดความสูงของอาคารให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงดาดฟ้า สำหรับอาคารทรงจั่วหรือปั้นหยาให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด

“อาคารสาธารณะ” หมายความว่า อาคารที่ใช้เพื่อประโยชน์ในการชุมนุมคนได้โดยทั่วไป เช่น

โรงแรม รีสอร์ท หอประชุม โรงแรม โรงพยาบาล สถานศึกษา สถานกีฬาในร่ม ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร หรือ ศูนย์การค้า เป็นต้น

“วัตถุระเบิด” หมายความว่า วัตถุที่สามารถระเบิดได้ เมื่อได้รับความร้อน ประกายไฟ เปลวไฟ หรือเมื่อได้รับการกระทบกระเทือน การเสียดสี หรือถูกกระทำโดยตัวจุดระเบิด

“วัตถุไวไฟ” หมายความว่า วัตถุที่มีคุณสมบัติติดไฟได้ง่ายสันดาปเร็ว

“วัตถุไวไฟชนิดเหลว” หมายความว่า ของเหลวที่มีคุณสมบัติที่สามารถระเหยเป็นไอ ที่อุณหภูมิไม่เกินสามสิบเจ็ดจุดแปดองศาเซลเซียส ไอระเหยนี้เมื่อสัมผัสกับอากาศถ้าจุดไฟก็จะติดไฟได้

ข้อ ๒ ให้นายจ้างจัดให้มีระบบป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบกิจการเกี่ยวกับการจัดระบบดับเพลิง การเก็บรักษาวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่าย การป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า การติดตั้งระบบสัญญาณเตือนเหตุเพลิงไหม้ การจัดทำทางหนีไฟ

ข้อ ๓ สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไปแต่ไม่ถึงสิบคน ให้นายจ้างจัดทำป้ายข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดับเพลิงและการอพยพหนีไฟ ให้ลูกจ้างเห็นได้ชัดเจน พร้อมทั้งชี้แจงให้เข้าใจ และถือปฏิบัติ

ข้อ ๔ สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่สิบคนขึ้นไป ให้นายจ้างจัดให้มีแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบกิจการที่เกี่ยวกับการตรวจตรา การอบรม การณรงค์ป้องกันอัคคีภัย การดับเพลิง การอพยพหนีไฟ การบรรเทาทุกข์ และการปฏิรูปฟื้นฟูเมื่อเกิดอัคคีภัยขึ้นแล้ว

ให้นายจ้างเก็บแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย ณ สถานที่ทำงาน พร้อมทั้งจะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้

ข้อ ๕ อาคารที่มีหลายสถานประกอบกิจการตั้งอยู่ ให้นายจ้างของแต่ละสถานประกอบกิจการร่วมกันจัดให้มีระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย แผนป้องกันและระงับอัคคีภัย ในส่วนของอาคารที่ใช้ร่วมกัน

ข้อ ๖ ให้นายจ้างซึ่งมีสถานประกอบกิจการที่มีสภาพความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย อย่างปานกลางหรืออย่างร้ายแรง จัดให้ลูกจ้างเข้ารับการฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้นจากหน่วยงานที่อธิบดีประกาศกำหนด ไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบของจำนวนลูกจ้างในแต่ละหน่วยงานของสถานประกอบกิจการ

หมวด ๒

ความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและทางหนีไฟ

ข้อ ๗ ให้นายจ้างจัดให้มีทางออกและทางออกสุดท้ายของเส้นทางหนีไฟที่มีลักษณะ และมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีทางออกทุกชั้นอย่างน้อยสองทางและเป็นทางที่ปลอดภัยอย่างต่อเนื่องสู่ประตู หนีไฟหรือบันไดหนีไฟจนถึงทางออกสุดท้าย

(๒) กรณีอาคารชั้นใต้ หรือห้องใต้ ที่นายจ้างจัดให้ลูกจ้างปฏิบัติงาน หรือใช้สอยตั้งแต่ห้าร้อยคนขึ้นไปแต่ไม่ถึงหนึ่งพันคนจะต้องมีทางหนีไฟไม่น้อยกว่าสามทางตั้งแต่หนึ่งพันคนขึ้นไปจะต้องมีทางหนีไฟไม่น้อยกว่าสี่ทาง

(๓) เส้นทางหนีไฟต้องปราศจากสิ่งกีดขวาง ต้องไม่ผ่านห้องหรือประตูที่ปิดล็อกได้

(๔) ชีตความสามารถของทางหนีไฟ สำหรับชั้นใด ๆ ของอาคารสถานประกอบกิจการจะต้องเพียงพอสำหรับความจุลูกจ้างที่ใช้สอยพื้นที่นั้น ๆ และมีความกว้างไม่น้อยกว่าหนึ่งเซนติเมตรต่อคนแต่ต้องไม่น้อยกว่าแปดสิบเซนติเมตร

ชีตความสามารถของทางหนีไฟที่เป็นจุดรวมของทางหนีไฟจะต้องไม่น้อยกว่าผลรวมของชีตความสามารถของทางหนีไฟแต่ละเส้นทางที่มายังจุดรวม

(๕) ระยะทางตามแนวทางเดินจากจุดที่ลูกจ้างทำงานถึงพื้นที่ป้องกันหรือช่องบันไดหนีไฟ ต้องไม่เกินสามสิบเมตรสำหรับสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัยอย่างร้ายแรงไม่เกินสามสิบห้าเมตรสำหรับสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัยปานกลางหรืออย่างเบาและไม่เกินสิบเมตรสำหรับสถานที่ที่อยู่ในบริเวณทางตัน

ข้อ ๘ ให้นายจ้างจัดให้มีบันไดหนีไฟที่มีลักษณะและมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะโดยทั่วไป

(ก) ต้องมีชานพักบันไดที่มีขนาดความกว้างเมื่อวัดตามทิศทางของการขึ้นลงไม่น้อยกว่าความกว้างของบันได และระยะห่างทางตั้งของชานพักบันไดจะต้องไม่เกินสามร้อย เซนติเมตร

(ข) ขนาดความสูงของลูกตั้งทุกชั้นของบันไดเดียวกันต้องมีขนาดเท่ากันและต้องไม่สูงกว่ายี่สิบเซนติเมตร และขนาดความกว้างของลูกนอนจะต้องไม่น้อยกว่ายี่สิบสองเซนติเมตร

(ค) ให้มีราวจับอยู่ทั้งสองด้าน หากบันไดมีความกว้างเกินสองร้อยยี่สิบเซนติเมตร จะต้องเพิ่มราวจับช่องกลางด้วย ราวจับจะต้องติดตั้งไม่ต่ำกว่าระดับแปดสิบห้าเซนติเมตร และไม่สูงเกินเก้าสิบเซนติเมตร วัดตามแนวตั้งจากปลายสุดของลูกนอน

กรณีที่บันไดมีขนาดความกว้างไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบเซนติเมตร ราวจับของบันไดอาจมีเพียงด้านเดียวได้และให้อยู่ทางด้านเปิดโล่งของบันได

(ง) ระยะตั้งวัดจากจุดใดจุดหนึ่งบนลูกนอนถึงผิวล่างสุดของท้องบันไดหรือขั้นหรือเพดานที่อยู่เหนือบันไดนั้นต้องสูงไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร

(จ) บันไดโค้งที่ใช้เป็นบันไดหนีไฟ ต้องมีความกว้างของลูกนอนส่วนที่แคบสุดไม่น้อยกว่ายี่สิบสองเซนติเมตร และรัศมีความโค้งของบันไดที่ปลายด้านแคบของลูกนอนต้องไม่น้อยกว่าสองเท่าของความกว้างของตัวบันได

(๒) บันไดหนีไฟภายในอาคารที่สูงตั้งแต่สี่ชั้นขึ้นไป

(ก) บันไดและชานพักต้องทำด้วยวัสดุทนไฟ

(ข) ความกว้างสุทธิของบันไดจะต้องไม่น้อยกว่าเก้าสิบเซนติเมตร โดยไม่รวมราวบันได

(ค) ถ้าบันไดขึ้นลงของอาคารและบันไดขึ้นลงชั้นใต้ดินสิ้นสุดที่บริเวณทางหนีไฟ ซึ่งอยู่ในส่วนปิดล้อมเดียวกัน จะต้องมีผนังและประตูกันมิให้บุคคลลงเลยไปชั้นใต้ดิน หรือเลยขึ้นไปชั้นบนและให้มีเครื่องหมายแสดงทิศทางออกให้ชัดเจนด้วย

(ง) สำหรับอาคารที่สูงไม่เกินยี่สิบสามเมตรบันไดจะต้องปิดกั้นไว้ด้วยผนังและประตูที่ทำด้วยวัสดุไม่ติดไฟ

(จ) สำหรับอาคารที่สูงเกินยี่สิบสามเมตรบันไดจะต้องปิดกั้นไว้ด้วยผนังและประตูทนไฟ และแต่ละชั้นต้องมีช่องระบายอากาศที่มีพื้นที่รวมกันไม่น้อยกว่าหนึ่งจุดสี่ตารางเมตร เปิดสู่ภายนอกอาคารได้ หรือมีระบบอัดลมภายในช่องบันไดหนีไฟที่มีความดันลมขณะใช้งานไม่น้อยกว่าสามสิบแปดจุดหกปาสกาลมาตร ที่ทำงานได้โดยอัตโนมัติเมื่อเกิดเพลิงไหม้

(ฉ) ประตูตาม (ง) และ (จ) จะต้องเป็นบานเปิดพร้อมติดตั้งอุปกรณ์ชนิดที่บังคับให้บานประตูปิดเองได้ เพื่อป้องกันควันและเปลวไฟมิให้เข้าสู่บันได

(๓) บันไดหนีไฟภายนอกอาคาร

บันไดที่เปิดโล่ง ผนังอาคารด้านที่ติดกับบันไดจะต้องเป็นผนังทนไฟ โดยต้องยื่นล้าออกจากตัวบันไดไปด้านละไม่น้อยกว่าสามเมตรเว้นแต่บันไดที่มีผนังทนไฟล้อมสามด้าน ที่ติดกับอาคารเพื่อป้องกันไฟจากอาคาร

ข้อ ๙ ให้นายจ้างจัดให้มีประตูที่ใช้ในเส้นทางหนีไฟ ที่มีลักษณะและมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) ติดตั้งในจุดที่เห็นชัดเจน หรือมีป้าย สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ที่แสดงชัดเจนโดยไม่มีสิ่งของกีดขวาง

(๒) ต้องที่มีลูกจ้ำงตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป ประตูในเส้นทางหนีไฟต้องเป็นชนิดบานเปิด ปิดได้เองโดยอัตโนมัติ และต้องเปิดออกสู่วิถีทางหนีไฟ

(๓) ต้องเป็นชนิดบานเปิด ห้ามใช้ประตูเลื่อน ประตูม้วน หรือประตูหมุน

(๔) ประตูที่เปิดสู่บันไดหนีไฟจะต้องมีชานพักบันไดอย่างน้อยเท่ากับหนึ่งจุดสองเท่าของความกว้างของบันได ในทุกจุดที่ประตูเปิดออกไป

(๕) ประตูเปิดออกสู่ภายนอกอาคารต้องเป็นชนิดเปิดออกภายนอกเท่านั้น และห้ามปิดใส่กลอนผูกหรือล้ามโซ่ในขณะที่มีลูกจ้ำงปฏิบัติงาน

(๖) อาคารที่สูงตั้งแต่สี่ชั้นขึ้นไปประตูหนีไฟต้องเป็นประตูทนไฟ

(๗) ในสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรงประตูสู่ทางหนีไฟหรือสู่ช่องบันไดหนีไฟบานประตูต้องเปิดออกไปตามทิศทางของการหนีไฟ

(๘) กุญแจหรือกลอนประตูหนีไฟต้องสามารถเปิดออกได้จากภายในโดยไม่ต้องใช้ลูกกุญแจหรือใช้วิธีพิเศษ

(๙) ตัวบานประตูทางหนีไฟที่ต้องมีในอาคารให้มีความสูงไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร และต้องมีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่าแปดสิบเซนติเมตร แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบเซนติเมตร เมื่อเปิดบานประตูจนสุดแล้วจะต้องทำมุมได้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบองศากับวงกบประตู

(๑๐) พื้นทั้งสองด้านของบานประตูจะต้องเรียบเสมอกับส่วนของธรณีประตูหรือจะต้องไม่ต่ำกว่าระดับบนของธรณีประตูเกินหนึ่งจุดสามเซนติเมตร สำหรับทางหนีไฟที่เปิดตรงสู่ภายนอกอาคารยอมให้ระดับพื้นภายในและพื้นภายนอกของประตูแตกต่างกันไม่เกินสิบห้าเซนติเมตร

ข้อ ๑๐ สถานประกอบกิจการตั้งแต่สองชั้นขึ้นไป หรือมีพื้นที่ประกอบกิจการตั้งแต่สามร้อยตารางเมตรขึ้นไปให้นายจ้างจัดให้มีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ในสถานประกอบกิจการทุกชั้นโดยให้ปฏิบัติดังนี้

(๑) ระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(ก) อุปกรณ์แจ้งเหตุที่มีระบบแจ้งเหตุอัตโนมัติ และระบบแจ้งเหตุที่ใช้มือเพื่อให้อุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ทำงาน

(ข) อุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ต้องสามารถส่งเสียงให้ลูกจ้างที่ทำงานภายในอาคารได้ยินอย่างทั่วถึงเพื่อให้หนีไฟ

(๒) อุปกรณ์แจ้งเหตุที่ใช้มือต้องอยู่ในที่เด่นชัด เข้าถึงได้ง่ายหรืออยู่ในเส้นทางหนีไฟโดยติดตั้งห่างจากจุดที่ลูกจ้างทำงานไม่เกินสามสิบเมตร

(๓) เสียงที่ใช้ในการแจ้งเหตุเพลิงไหม้ต้องมีเสียงที่แตกต่างไปจากเสียงที่ใช้ในสถานประกอบกิจการทั่วไป และห้ามใช้เสียงดังกล่าวในกรณีอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกัน

(๔) สำหรับกิจการโรงพยาบาล หรือสถานที่ที่ไม่ต้องการให้ใช้เสียงหรือใช้เสียงไม่ได้ผลจะต้องจัดให้มีอุปกรณ์หรือมาตรการอื่นใด เช่น สัญญาณไฟ รหัสที่สามารถแจ้งเหตุเพลิงไหม้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๕) การติดตั้งระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานของสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย

ข้อ ๑๑ ให้นายจ้างจัดให้มีแสงสว่างของทางหนีไฟ ที่มีลักษณะและมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) ทางหนีไฟต้องมีแสงสว่างที่เพียงพอเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในขณะต้องใช้ทางเพื่อการหนีไฟ

ความสว่างที่วัดได้ที่พื้นของส่วนประกอบทางหนีไฟทุกแห่งต้องไม่น้อยกว่าสิบลักซ์

(๒) พลังงานไฟฟ้าที่จ่ายให้กับไฟแสงสว่างต้องมาจากแหล่งจ่ายไฟที่เชื่อถือได้ เช่น เครื่องกำเนิดไฟฟ้าฉุกเฉินที่สามารถจ่ายไฟแทนแหล่งจ่ายไฟฟ้าปกติได้ทันทีที่ไฟฟ้าดับหรือเบตเตอร์ที่มีการอัดไฟโดยอัตโนมัติ และสามารถให้ความสว่างในอัตราที่กำหนดนานไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง

ข้อ ๑๒ ให้นายจ้างจัดให้มีป้ายบอกทางหนีไฟ ที่มีลักษณะและมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) แสดงชัดเจน เห็นได้เด่นชัดโดยไม่ใช้สีหรือรูปร่างให้กลมกลืนไปกับการตกแต่งหรือป้ายอื่นๆ ที่ติดไว้ใกล้เคียง

(๒) ขนาดตัวหนังสือสูงไม่น้อยกว่าสิบห้าเซนติเมตร

(๓) ป้ายบอกทางหนีไฟต้องมีแสงสว่างในตัวเอง หรือใช้ไฟส่องให้เห็นได้ชัดเจนตลอดเวลา ทั้งภาวะปกติและภาวะฉุกเฉิน

ป้ายบอกทางหนีไฟให้มีลักษณะตามรูปภาพแนบท้ายกฎกระทรวง

หมวด ๓

การดับเพลิง

ข้อ ๑๓ ให้นายจ้างจัดให้มีระบบน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์ประกอบเพื่อใช้ในการดับเพลิงที่มี

ลักษณะและคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับอาคารทั่วไป

(ก) ในกรณีที่บริเวณสถานประกอบกิจการตั้งอยู่ไม่มีท่อน้ำดับเพลิงของราชการหรือมี แต่ปริมาณน้ำไม่เพียงพอ นายจ้างต้องจัดเตรียมน้ำสำรอง ซึ่งสามารถนำออกมาใช้ในการดับเพลิงได้จริงไม่น้อยกว่า จำนวนปริมาณน้ำสำรองตามตารางที่ ๑ แนบท้ายกฎกระทรวง

กรณีนายจ้างมีอาคารหลายหลังในบริเวณเดียวกันแต่ตั้งห่างกัน นายจ้างอาจจัดเตรียม น้ำสำรองเท่ากับบริเวณน้ำสำรองสำหรับอาคารที่มีพื้นที่มากที่สุดเพียงหลังเดียวก็ได้

(ข) ระบบการส่งน้ำ ที่เก็บกักน้ำ เครื่องสูบน้ำดับเพลิงและการติดตั้ง จะต้องได้รับการตรวจสอบ และรับรองโดยวิศวกรตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร และต้องมีการป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย เมื่อเกิดเพลิงไหม้

(ค) ข้อต่อที่รับน้ำดับเพลิงเข้าอาคารและข้อต่อส่งน้ำภายในอาคารที่มีไว้ใช้กับ หน่วยงานของทางราชการ จะต้องเป็นข้อต่อที่เป็นระบบเดียวกับที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ใช้ หรือต้องมีอุปกรณ์ที่จะช่วยสมระหว่างข้อต่อดังกล่าวเข้ากับข้อต่อของสำนักงานป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ การติดตั้งต้องมีสิ่งป้องกันความเสียหายที่เกิดจากยานพาหนะอื่น

(ง) ข้อต่อสายน้ำดับเพลิง และหัวฉีดน้ำดับเพลิงที่มีไว้ใช้กับหน่วยงานดับเพลิงของทาง ราชการ จะต้องเป็นข้อต่อที่เป็นระบบเดียวกับที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยใช้ หรือต้องมี อุปกรณ์ที่จะช่วยสมระหว่างข้อต่อดังกล่าวเข้ากับข้อต่อของสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี

(จ) สายส่งน้ำดับเพลิงที่มีไว้ใช้กับหน่วยงานดับเพลิงของทางราชการต้องมีความยาวหรือ ต่อกันให้มีความยาวเพียงพอที่จะครอบคลุมบริเวณที่เกิดเพลิงได้

(๒) สำหรับอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่ และอาคารสาธารณะ

(ก) จัดเตรียมน้ำสำรองเฉพาะสำหรับการดับเพลิงโดยจะต้องมีปริมาณเพียงพอ สำหรับการดับเพลิงอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๑/๒ ชั่วโมง การคำนวณปริมาณน้ำให้คำนวณโดยวิศวกรตาม กฎหมายว่าด้วยวิศวกร และจะต้องเป็นปริมาณน้ำที่เครื่องสูบน้ำดับเพลิงสามารถสูบน้ำไปได้จริง

(ข) การติดตั้งระบบน้ำดับเพลิง ถึงสำรองน้ำดับเพลิง เครื่องสูบน้ำดับเพลิงจะต้อง ได้รับการรับรองโดยวิศวกรตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร

(ค) ข้อต่อที่รับน้ำดับเพลิงเข้าอาคารและข้อต่อที่ส่งน้ำภายในอาคารที่มีไว้ใช้กับ หน่วยงานของทางราชการ จะต้องเป็นข้อต่อที่เป็นระบบเดียวกับที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ใช้ หรือต้องมีอุปกรณ์ที่จะช่วยสมระหว่างข้อต่อดังกล่าวเข้ากับข้อต่อของสำนักงานป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ การติดตั้งต้องมีสิ่งป้องกันความเสียหายที่เกิดจากยานพาหนะ หรือสิ่งอื่น

(ง) ข้อต่อสายน้ำดับเพลิง และหัวฉีดน้ำดับเพลิงที่มีไว้ใช้กับหน่วยงานดับเพลิงของทาง ราชการ จะต้องเป็นข้อต่อที่เป็นระบบเดียวกับที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยใช้ หรือต้องมีอุปกรณ์ ที่จะช่วยสมระหว่างข้อต่อดังกล่าวเข้ากับข้อต่อของสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และต้องอยู่ใน สภาพที่ใช้งานได้ดี

*

(จ) สายส่งน้ำดับเพลิงที่มีไว้ใช้กับหน่วยงานดับเพลิงของทางราชการต้องมีความยาวหรือต่อกันให้มีความยาวเพียงพอที่จะครอบคลุมบริเวณที่เกิดเพลิงได้

ข้อ ๑๔ การใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ นายจ้างต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ตามประเภทของเพลิง ดังต่อไปนี้

(ก) ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ที่ใช้น้ำสะสมแรงดันหรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท เอ

(ข) ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ที่ใช้สารเคมีดับเพลิงชนิดโฟม หรือผงเคมีแห้ง หรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท บี

(ค) ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ที่ใช้สารเคมีดับเพลิงชนิดคาร์บอนไดออกไซด์ หรือผงเคมีแห้ง หรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท ซี

(ง) ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ตามชนิดของสารเคมีที่สามารถดับเพลิงประเภท ดี

(จ) ห้ามใช้เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ที่อาจเกิดไอระเหยของสารพิษ เช่น คาร์บอนเตตราคลอไรด์

(ฉ) เครื่องดับเพลิงที่กำหนดต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกำหนด หรือตามมาตรฐานสากล เช่น กลุ่มบริษัทผู้ให้การรับรองทางห้องปฏิบัติการวิจัย (Underwriters' Laboratories, Inc) หรือ สมาคมป้องกันอัคคีภัยแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา (National Fire Protection Association) โดยมีสถาบันที่เชื่อถือได้รับรอง

(ช) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ทุกเครื่องต้องมีเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ แสดงว่าเป็นชนิดใด ใช้ดับเพลิงประเภทใด เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต้องมีขนาดที่มองเห็นได้ชัดเจนในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร

(๒) จัดให้มีเครื่องดับเพลิงตามชนิด จำนวน และให้ทำการติดตั้ง ดังต่อไปนี้

(ก) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท เอ ชนิดของเครื่องดับเพลิงที่ใช้ให้คำนวณตามพื้นที่ของสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยที่กำหนดตามตารางที่ ๒ แนบท้ายกฎกระทรวง

นายจ้างจะใช้เครื่องดับเพลิงชนิดสูงกว่าความสามารถในการดับเพลิงตามพื้นที่ที่กำหนดในตารางตามวรรคหนึ่งก็ได้ แต่ในกรณีที่ใช้เครื่องดับเพลิงชนิดที่ต่ำกว่าความสามารถในการดับเพลิงตามพื้นที่ที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้เพิ่มจำนวนเครื่องดับเพลิงชนิดนั้นให้ได้สัดส่วนกับพื้นที่ที่กำหนด

การคำนวณใช้ชนิดเครื่องดับเพลิงตามสัดส่วนพื้นที่ของสถานที่ที่กำหนดในวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ถ้ามีเศษของพื้นที่ให้นับเป็นพื้นที่เต็มส่วน ที่ต้องเพิ่มจำนวนเครื่องดับเพลิงขึ้นอีกหนึ่งเครื่อง

ในกรณีที่สถานที่ที่มีพื้นที่เกินกว่ากำหนดไว้ในตารางตามวรรคหนึ่ง นายจ้างจะต้องเพิ่มเครื่องดับเพลิงโดยคำนวณตามสัดส่วนของพื้นที่ ตามที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ในกรณีที่นายจ้างติดตั้งเครื่องดับเพลิงตั้งแต่สองเครื่องขึ้นไป ระยะเข้าถึงเครื่องดับเพลิงสูงสุดต้องไม่เกิน ๒๒.๕ เมตร

(ข) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท บี ชนิดของเครื่องดับเพลิงที่ใช้ติดตั้งต้องมีระยะเข้าถึงเครื่องดับเพลิงสูงสุด ในสถานที่ตามสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยตามที่กำหนดในตารางที่ ๓ แนบท้ายกฎกระทรวง

(ค) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท ซี มาตรฐานการติดตั้งให้ใช้มาตรฐานเดียวกับการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ที่ใช้ดับเพลิงประเภท เอ หรือ บี

(ง) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท ดี ในการติดตั้ง ระยะเข้าถึงเครื่องดับเพลิงสูงสุดนับจากพื้นที่ปฏิบัติงานที่ก่อให้เกิดเพลิงประเภท ดี ต้องไม่เกิน ๒๓ เมตร

(๓) ควบคุมเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ให้เป็นไปตามข้อปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) ต้องมีการซ่อมบำรุงและตรวจตราให้มีสมรรถนะในการดับเพลิงตามที่ทางราชการกำหนดตามชนิดของเครื่อง กรณีมีการใช้งานไปแล้วหรือมีการเปลี่ยนผงเคมี การเปลี่ยนใหม่แทนที่จะต้องให้มีสมรรถนะในการดับเพลิงไม่ต่ำกว่าเดิม

(ข) ต้องจัดให้มีการตรวจสอบสภาพของเครื่องดับเพลิงให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ไม่น้อยกว่าหกเดือนต่อหนึ่งครั้งและเก็บผลไว้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจได้ตลอดเวลา

(ค) เครื่องดับเพลิงที่มีน้ำหนักสุทธิไม่เกินสิบกิโลกรัม ต้องติดตั้งให้จุดหัวสูงจากพื้นทำงานไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตร แต่ไม่เกินหนึ่งเมตรสี่สิบเซนติเมตร เครื่องดับเพลิงที่มีน้ำหนักสุทธิเกินสิบกิโลกรัมขึ้นไป ให้ติดตั้งที่พื้น

(ง) ต้องมีการตรวจสอบการติดตั้งให้อยู่ในสภาพที่มั่นคง สามารถนำมาใช้งานได้สะดวก

(จ) ต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด และวิธีใช้เป็นภาษาไทยที่เห็นได้ชัดเจนติดไว้ที่ตัวถัง หรือ ณ บริเวณติดตั้ง

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่นายจ้างจัดให้มีระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ ต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติต้องได้มาตรฐานที่ทางราชการหรือวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยกำหนด

(๒) ต้องเปิดวาล์วประจักษ์ที่ควบคุมระบบจ่ายน้ำเข้าอยู่ตลอดเวลา และจัดให้มีผู้ควบคุมดูแลให้ใช้งานได้ตลอดเวลา

(๓) ต้องติดตั้งสัญญาณเพื่อเตือนภัยในขณะที่ระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติกำลังทำงาน

(๔) ต้องไม่มีสิ่งกีดขวางทางน้ำจากหัวฉีดน้ำดับเพลิงของระบบนี้

ข้อ ๑๖ ในสถานที่ทำงานที่มีการติดตั้งระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติหรือระบบสารเคมีอัตโนมัติให้นายจ้างจัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ตามที่กำหนดในข้อ ๑๔ ด้วย

ข้อ ๑๗ ให้นายจ้างปฏิบัติเกี่ยวกับอุปกรณ์ดับเพลิงดังต่อไปนี้

(๑) ติดตั้งป้ายแสดงจุดติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงที่เห็นได้ชัดเจน

(๒) ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงในที่เห็นได้ชัดเจนและสามารถใช้งานได้สะดวกโดยไม่มีสิ่งกีดขวางตลอดเวลา

(๓) จัดให้มีการดูแลรักษาอุปกรณ์ดับเพลิงและตรวจสอบให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ไม่น้อยเดือนละหนึ่งครั้ง หรือตามระยะเวลาที่ผู้ผลิตอุปกรณ์นั้นกำหนด เว้นแต่เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ให้

ตรวจสอบตามระยะเวลาที่กำหนดในข้อ ๑๔ (๓) (ข) และติดป้ายแสดงผลการตรวจสอบวันที่ทำการตรวจสอบครั้งสุดท้ายไว้ที่อุปกรณ์ดังกล่าว และเก็บผลไว้ให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้ตลอดเวลา

ข้อ ๑๘ ให้นายจ้างซึ่งมีสถานประกอบกิจการที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลางหรืออย่างร้ายแรง จัดลูกจ้างเพื่อทำหน้าที่ดับเพลิงโดยเฉพาะอยู่ตลอดเวลาที่มีการทำงาน

ข้อ ๑๙ ให้นายจ้างซึ่งมีสถานประกอบกิจการที่มีสภาพความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลางหรืออย่างร้ายแรง จัดหาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ใช้ในการดับเพลิงและการฝึกซ้อมดับเพลิงโดยเฉพาะ เช่น เสื้อคลุมดับเพลิง รองเท้า ถุงมือ หมวก หน้ากากป้องกันความร้อนหรือควันทพิษ เป็นต้น ไว้ให้เพียงพอกับจำนวนผู้ทำหน้าที่ดับเพลิงตามข้อ ๑๘

หมวด ๔

การป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน

ข้อ ๒๐ ให้นายจ้างป้องกันแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อนดังต่อไปนี้

- (๑) ป้องกันอัคคีภัยจากกระแสไฟฟ้าลัดวงจร ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด
- (๒) ป้องกันอัคคีภัยจากเครื่องยนต์หรือปล่องไฟเพื่อมิให้เกิดลูกไฟหรือเขม่าไฟกระเด็นถูกวัตถุที่ติดไฟได้
- (๓) ป้องกันอัคคีภัยที่เกิดจากการแผ่รังสี การนำหรือการพาความร้อนจากแหล่งกำเนิดความร้อนสูงไปสู่วัตถุที่ติดไฟได้
- (๔) ป้องกันอัคคีภัยจากการทำงานที่เกิดจากการเสียดสี เสียดทานของเครื่องจักรเครื่องมือที่เกิดประกายไฟหรือความร้อนสูงที่อาจทำให้เกิดการลุกไหม้ได้
- (๕) ป้องกันอัคคีภัยจากการสะสมของไฟฟ้าสถิตย์ ให้ต่อสายดินกับถังหรือท่อมันเชื้อเพลิง สารเคมีหรือของเหลวไวไฟ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด
- (๖) ป้องกันอัคคีภัยจากการเชื่อมหรือตัดโลหะ ซึ่งเป็นแหล่งความร้อนสูงที่อาจทำให้เกิดการลุกไหม้ได้ เช่น โดยนำสารไวไฟออกจากบริเวณนั้น หรือไม่ทำการเชื่อมในบริเวณที่มีวัตถุที่ติดไฟได้ง่าย มีฉากที่จัดทำจากวัตถุที่ไม่ติดไฟสำหรับป้องกันเปลวไฟ และสะเก็ดไฟ หรือโดยวิธีอื่น
- (๗) ป้องกันอัคคีภัยจากการสะสมความร้อนของปล่องระบายควัน โดย
 - (ก) ไม่ติดตั้งปล่องระบายควันกับส่วนของอาคารที่สร้างด้วยวัสดุที่ติดไฟได้ง่าย
 - (ข) หุ้มปล่องระบายควันด้วยฉนวน โดยอุณหภูมิผิวหน้าด้านนอกของฉนวนต้องไม่สูงเกินห้าสิบองศาเซลเซียส และฉนวนที่ใช้ต้องเป็นวัสดุที่ไม่ติดไฟ

หมวด ๕

วัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่นายจ้างมีหรือเก็บวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดไว้ในสถานประกอบการให้

ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดรวมตลอดถึงวัตถุที่เมื่ออยู่รวมกันแล้วจะเกิดปฏิกิริยาหรือการหมักหมม ทำให้กลายเป็นวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด ให้แยกเก็บโดยไม่ให้ปะปนกัน และต้องเก็บในห้องที่มีผนังทนไฟและประตูทนไฟที่ปิดได้เองและปิดกุญแจห้องทุกครั้งเมื่อไม่มีการปฏิบัติงานในห้องนั้นแล้ว

(๒) วัตถุที่เป็นตัวเติมออกซิเจน หรือวัตถุที่ไวต่อการเกิดปฏิกิริยาแล้วเกิดการลุกไหม้ได้ ให้แยกเก็บไว้ต่างหากในอาคารทนไฟ ซึ่งอยู่ห่างจากอาคารหรือวัตถุติดไฟในระยะที่ปลอดภัย

(๓) ภาชนะที่ใช้บรรจุวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดรวมทั้งอุปกรณ์ประกอบต้องมีสภาพที่แข็งแรงทนทาน ได้รับการดูแลให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยต่อการใช้งานอยู่เสมอ

(๔) ภาชนะที่ใช้ในการขนถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดต้องเป็นแบบที่เคลื่อนย้ายได้อย่างปลอดภัย

(๕) ห้ามเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดไว้ที่บริเวณประตูทางเข้าและออก บันไดหรือทางเดิน

(๖) จัดให้มีการระบายอากาศที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในห้องเก็บและห้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ และต้องป้องกันมิให้อากาศที่ระบายออกเป็นอันตรายต่อผู้อื่น

(๗) ควบคุมมิให้เกิดการรั่วไหลหรือการระเหยของวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดการติดไฟ

(๘) ต้องจัดทำป้าย สัญลักษณ์ “วัตถุระเบิด” หรือ “วัตถุไวไฟ” แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งจัดทำป้าย สัญลักษณ์ “ห้ามสูบบุหรี่” ติดไว้ด้วยให้เห็นได้ชัดเจนที่หน้าห้องเก็บวัตถุดังกล่าว และห้ามบุคคลที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้าไป ทั้งนี้ นายจ้างต้องจัดให้มีผู้ควบคุมให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดนี้

(๙) ต้องจัดและดูแลให้ลูกจ้างที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดซึ่งอาจเกิดอันตรายต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามความเหมาะสมต่อการปฏิบัติงานนั้น ๆ เช่น ถุงมือ หน้ากาก เสื้อผ้า รองเท้า เป็นต้น

(๑๐) อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยต่างๆ ต้องเป็นชนิดไม่ก่อให้เกิดประกายไฟ หรือเป็นสาเหตุของการเกิดเพลิงไหม้ได้

(๑๑) ห้องที่เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด หรือบริเวณที่มีสารไวไฟที่อาจก่อให้เกิดเพลิงไหม้ได้ง่ายจะต้องติดตั้งระบบไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ไม่ก่อให้เกิดประกายไฟ

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดเป็นของเหลวนอกจากการปฏิบัติตามข้อ ๒๑ แล้วนายจ้างต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) การเก็บรักษาและขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง

(๒) การเก็บรักษาวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้ในอาคาร

(ก) ต้องเก็บไว้ในห้องที่มีประตูชนิดที่ปิดได้เอง ประตูและผนังห้องต้องสร้างด้วยวัสดุทนไฟและสามารถกักของเหลวมิให้ไหลออกภายนอกได้ พื้นต้องมีความลาดเอียง หรือเป็นรางระบายของเหลวออกไปยังที่ปลอดภัยได้

(ข) การเก็บวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดชนิดของเหลวในห้องเก็บภายในอาคารจะต้องมีปริมาณ ขนาด ความทนไฟและพื้นที่ของห้องเป็นอัตราส่วนต่อปริมาณวัตถุดังกล่าว ดังต่อไปนี้

๑. ห้องที่มีขนาดไม่เกินสิบสี่ตารางเมตรซึ่งไม่มีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยอัตโนมัติไว้ ห้องนั้นต้องทนไฟได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟชนิดของเหลวได้ไม่เกินแปดสิบสี่ลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

๒. ห้องที่มีขนาดไม่เกินสิบสี่ตารางเมตรซึ่งมีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยอัตโนมัติไว้ ห้องนั้นต้องทนไฟได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟชนิดของเหลวได้ไม่เกินสองร้อยสี่ลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

๓. ห้องที่มีขนาดตั้งแต่สิบสี่ตารางเมตรแต่ไม่เกินสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งไม่มีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยอัตโนมัติไว้ ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ ชนิดของเหลวได้ไม่เกินหนึ่งร้อยหกสิบสามลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

๔. ห้องที่มีขนาดตั้งแต่สิบสี่ตารางเมตรแต่ไม่เกินสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งมีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยอัตโนมัติไว้ ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ ชนิดของเหลวได้ไม่เกินสี่ร้อยแปดลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

๕. ห้องที่มีขนาดเกินสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งไม่มีระบบป้องกันอัคคีภัยไว้ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟได้ไม่เกินเจ็ดพันหกสิบลิตร

๖. ห้องที่มีขนาดเกินสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งมีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยอัตโนมัติไว้ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง และให้เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟได้ไม่เกินหนึ่งหมื่นเก้าพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบลิตร

(ค) ภายในห้องเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวต้องจัดให้มีทางเดินสู่ประตูทางออกกว้างอย่างน้อยหนึ่งเมตร และห้ามมิให้มีสิ่งกีดขวางทาง

(ง) วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณมากกว่าที่อนุญาตให้เก็บในห้องเก็บของ ภายในอาคาร ต้องนำไปเก็บไว้ในนอกอาคารโดยให้ปฏิบัติตามข้อ ๒๒ (๓)

(๓) การเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้ในนอกอาคาร นายจ้างต้องปฏิบัติดังนี้

(ก) ปริมาณวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่บรรจุในภาชนะชนิดยกเคลื่อนย้ายได้แต่ละใบจะต้องไม่เกินสองร้อยสี่สิบลิตร

(ข) ในกรณีที่ภาชนะที่ใช้บรรจุเป็นชนิดยกเคลื่อนย้ายได้ และสามารถบรรจุวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวได้เกินสองร้อยสี่สิบลิตร ต้องมีช่องระบายอากาศฉุกเฉิน และมีเครื่องดูดถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวจากข้างบนของภาชนะ หรือท่อปิดที่มีก๊อกปิดได้เอง

(ค) กองวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดที่มีปริมาณรวมกันไม่เกินสี่พันสี่ร้อยลิตรแต่ละกองต้องห่างกันไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร กรณีที่มีปริมาณเกินสี่พันสี่ร้อยลิตร แต่ไม่เกินแปดพันแปดร้อยลิตรแต่ละกองต้องห่างกันไม่น้อยกว่าห้าเมตร

(ง) ห้ามกองวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดที่มีปริมาณรวมกันเกินแปดพันแปดร้อยลิตร

(จ) ต้องมีช่องทางเดินจากจุดติดตั้งเครื่องดับเพลิงไปสู่กองวัตถุซึ่งมีความกว้างไม่น้อยกว่าสี่เมตรและไม่มีสิ่งกีดขวางทาง

(ฉ) บริเวณพื้นที่ที่ใช้วางภาชนะบรรจุวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวต้องมีลักษณะ

ลาดเอียงหรือมีรางน้ำ หรือเชื่อมกันที่สามารถระบายสิ่งที่รั่วไหล หรือระบายน้ำบนดินหรือน้ำฝนได้ ปลายทางที่ระบายออกต้องทำบ่อพักเพื่อดักเชื้อเพลิงเหลวหรือทำเครื่องป้องกันในลักษณะที่มีให้วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวรั่วไหลไปตามท่อหรือวางระบายน้ำสาธารณะได้ โดยบ่อพักดังกล่าวต้องอยู่ในที่ปลอดภัย และสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายเมื่อเกิดอัคคีภัย

(ข) บริเวณที่ใช้เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดต้องไม่ปล่อยให้มีความชื้น มีขยะหรือวัตถุติดไฟประเภทอื่น ๆ ที่อาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้

(๔) การป้องกันอัคคีภัยบริเวณที่เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว

(ก) นายจ้างต้องติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดไม่ต่ำกว่า ๒๐ - ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่องบริเวณหน้าห้องที่ใช้เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว โดยมีระยะห่างจากประตูห้องนั้นไม่น้อยกว่าสามเมตรและไม่เกินยี่สิบเมตร

(ข) ในกรณีที่ใช้วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้ภายนอกอาคาร ต้องจัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนย้ายได้ชนิดไม่ต่ำกว่า ๒๐ - ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่อง โดยมีระยะห่างจากบริเวณที่เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไม่น้อยกว่าแปดเมตรและไม่เกินยี่สิบสี่เมตร

(๕) การป้องกันอันตรายจากการชนถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว

(ก) บริเวณที่มีการถ่ายเทวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณตั้งแต่ยี่สิบลิตรขึ้นไปต้องห่างจากบริเวณปฏิบัติงานอื่น ๆ ไม่น้อยกว่าแปดเมตร หรือมีผนังปิดกั้นที่สร้างด้วยวัสดุทนไฟอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง และต้องกำหนดจุดถ่ายเทให้แน่นอน โดยต้องจัดให้มีการระบายอากาศเพื่อมิให้มีความเข้มข้นของไอระเหยอยู่ในระดับที่สามารถติดไฟได้

(ข) การชนถ่ายจากภาชนะหรือถังที่อยู่ภายในหรือนอกอาคารชนิดติดตั้งที่ตรงที่ที่ต้องใช้ระบบท่อปิด ในกรณีที่ใช้ภาชนะขนาดเล็กชนิดที่เคลื่อนย้ายได้ อาจเลือกใช้วิธีการกักน้ำ หรือปั๊มด้วยแรงคน ในกรณีที่ใช้ไฟฟ้าหรือปั๊มไฟฟ้าต้องมีวาล์วซึ่งสามารถปิดตัวเองในการชนถ่ายและมอเตอร์ที่ใช้ต้องไม่ก่อให้เกิดประกายไฟ ห้ามใช้วิธีอัดอากาศหรือใช้ความดันจากภาชนะหรืออุปกรณ์อื่นในการถ่ายเท

(ค) ต้องป้องกันมิให้มีการรั่วไหลหรือหกของวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว ถ้ามีการรั่วไหลหรือหกต้องขจัดโดยการดูด ซัก หรือระบายออกสู่ที่ปลอดภัย

(ง) วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่นำไปใช้ปฏิบัติงาน ต้องห่างจากแหล่งกำเนิดความร้อนที่สามารถทำให้เกิดการลุกไหม้ได้ไม่น้อยกว่าสิบหกเมตร เว้นแต่จะมีการป้องกันไว้อย่างปลอดภัย

(จ) วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวเมื่อยังไม่ต้องการใช้งานต้องเก็บไว้ในภาชนะที่ปิดอย่างมิดชิด

(ฉ) ต้องจัดให้มีเครื่องดับเพลิงชนิดไม่ต่ำกว่า ๒๐ - ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่องไว้บนยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งหรือขนถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด

ข้อ ๒๓ การเก็บถังก๊าซชนิดเคลื่อนย้ายได้ชนิดของเหลว ให้นายจ้างปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ใช้ถังก๊าซไว้ภายนอกอาคารต้องเก็บไว้ในที่ปิดโล่งที่มีการป้องกันความร้อนมิให้มีอุณหภูมิสูงกว่าที่ผู้ผลิตกำหนดไว้

(๒) การเก็บถังก๊าซไว้ในอาคารต้องแยกเก็บไว้ในบริเวณที่มีการระบายอากาศหรือถ่ายเทอากาศได้ดีมีระบบตรวจจับก๊าซอัตโนมัติ ปริมาณเก็บรวมกันแต่ละแห่งไม่เกินสองพันลิตร แต่ละแห่งจะต้องห่างกันไม่น้อยกว่ายี่สิบเมตร และบริเวณที่เก็บต้องอยู่ที่ชั้นระดับพื้นดิน

(๓) ห้ามเก็บถังก๊าซไวโกลั่ววัตถุที่ลุกไหม้ได้ง่าย

ข้อ ๒๔ การป้องกันอันตรายจากถ่านหิน เซลลูลอยด์ หรือของแข็งที่ติดไฟง่าย ให้นายจ้างปฏิบัติดังนี้

(๑) การเก็บถ่านหินในที่โล่งแจ้งต้องพรมน้ำให้เปียกชื้นตลอดเวลาและอัดทับให้แน่น เพื่อป้องกันการลุกไหม้เอง และห้ามกองสูงเกินสามเมตร

(๒) ถ่านหินที่บดแล้วหรือชนิดผงหากมีอุณหภูมิสูงกว่าหกสิบห้าองศาเซลเซียสต้องทำให้เย็นก่อนนำไปเก็บใส่ไว้ในถังหรือภาชนะทนไฟ

(๓) ถังหรือภาชนะที่ใช้เก็บถ่านหินหรือผงแร่ที่ลุกไหม้ได้ง่ายต้องสร้างด้วยวัสดุทนไฟที่มีฝาปิดมิดชิดและต้องเก็บไว้ห่างไกลจากแหล่งความร้อน

(๔) การเก็บเซลลูลอยด์หรือของแข็งที่ติดไฟได้ง่ายในไซโล ถัง หรือภาชนะ ต้องทำการป้องกันการผสมกับอากาศที่จะก่อให้เกิดการลุกไหม้ได้ เช่น จัดให้มีการระบายอากาศหรือการป้องกันการลุกไหม้จากแหล่งความร้อน

ข้อ ๒๕ การเก็บวัตถุที่ติดไฟได้ง่าย เช่น ไม้ กระดาษ ขนสัตว์ ฟาง โฟม ฟองน้ำสังเคราะห์ หรือสิ่งอื่นใดที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน ให้นายจ้างแยกเก็บไว้ในอาคารต่างหาก หรือเก็บในห้องทนไฟหลังคาหรือฝาห้องต้องไม่ทำด้วยแก้วหรือวัตถุโปร่งใสที่แสงแดดส่องตรงเข้าไปได้

หมวด ๖

การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่าย

ข้อ ๒๖ ให้นายจ้างปฏิบัติเกี่ยวกับของเสียที่ติดไฟได้ง่ายตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการทำความสะอาดมิให้มีการสะสมหรือตกค้างของของเสียที่ติดไฟได้ง่ายไม่น้อยกว่าวันละหนึ่งครั้ง ถ้าเป็นงานกะไม่น้อยกว่ากะละหนึ่งครั้ง เว้นแต่วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดที่ลุกไหม้ได้เอง ต้องจัดให้มีการทำความสะอาดทันที

(๒) ต้องเก็บรวบรวมของเสียที่ติดไฟได้ง่ายไว้ในภาชนะปิดที่เป็นโลหะ

(๓) ให้นำของเสียที่เก็บรวบรวมตาม (๒) ออกไปจากบริเวณที่ลูกจ้างทำงานไม่น้อยกว่าวันละหนึ่งครั้ง ในกรณีที่ยังไม่ได้กำจัดทันทีให้นำไปเก็บไว้ในห้องหรืออาคารทนไฟ และต้องนำไปกำจัดให้หมดอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง โดยวิธีการที่ปลอดภัย เช่น การเผา การฝัง หรือการใช้สารเคมีเพื่อให้ของเสียนั้นสลายตัว

ข้อ ๒๗ การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่ายโดยการเผา ให้นายจ้างปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ให้เผาในเตาที่ออกแบบสำหรับการเผาโดยเฉพาะ หรือเผาในที่โล่งแจ้งโดยห่างจากบริเวณที่ลูกจ้างทำงานในระยะที่ปลอดภัยและอยู่ใต้ลม

(๒) ลูกจ้างที่ทำหน้าที่เผาต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล เช่น หน้ากาก ถุงมือ เป็นต้น

(๓) ให้นายจ้างจัดเก็บถ้าถ่านที่เหลือจากการเผาของเสียนั้นไว้ในภาชนะ ห้อง สถานที่ที่

ปลอดภัย หรือเก็บไว้ในภาชนะที่ปิดมิดชิดเพื่อป้องกันการรั่วไหล หรือนำไปฝังในสถานที่ปลอดภัย

หมวด ๓

การป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า

ข้อ ๒๘ ให้นายจ้างจัดให้มีระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าสำหรับอาคาร สิ่งก่อสร้างหรือภาชนะ ดังต่อไปนี้

- (๑) อาคารที่มีวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด
- (๒) อาคารที่มีได้อยู่ในรัศมีการป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าของอาคารอื่น
- (๓) สิ่งก่อสร้างหรือภาชนะที่มีส่วนสูง เช่น ปล่องไฟ หอคอย เสาธง ถังเก็บน้ำ หรือ สารเคมี การติดตั้งระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่า การกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า

ข้อ ๒๙ ให้นายจ้างจัดให้มีระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าเข้าสู่ระบบไฟฟ้าของอาคาร

หมวด ๔

การฝึกซ้อมดับเพลิงและการรายงาน

ข้อ ๓๐ ให้นายจ้างจัดให้มีการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอัคคีภัย ดังต่อไปนี้

- (๑) สถานประกอบกิจการที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลางหรืออย่างร้ายแรงต้องจัดให้มีการบริหารงานกลุ่มปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย และมีผู้อำนวยการป้องกันและระงับอัคคีภัยเป็นผู้อำนวยการในการดำเนินงานทั้งระบบประจำสถานประกอบกิจการตลอดเวลาที่มีการประกอบการ

(๒) ต้องจัดให้ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย การใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในการดับเพลิง การปฐมพยาบาล และการช่วยเหลือกรณีฉุกเฉิน

ข้อ ๓๑ ให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกซ้อมอพยพหนีไฟของลูกจ้างออกจากอาคารไปตามเส้นทางหนีไฟตามที่กำหนดในหมวด ๒

ข้อ ๓๒ ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างทุกคนมีการฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟอย่างน้อย ปีละหนึ่งครั้ง โดยลูกจ้างที่ทำงานในขณะเดียวกันจะต้องทำการฝึกซ้อมตามแผนพร้อมกัน

ข้อ ๓๓ นายจ้างที่จัดให้มีการฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟเอง ต้องส่งแผนและรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกซ้อมต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนการฝึกซ้อมไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ในกรณีที่นายจ้างไม่สามารถฝึกซ้อมดับเพลิงและอพยพหนีไฟได้เองจะต้องให้หน่วยงานดับเพลิงท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่ทางราชการรับรองช่วยดำเนินการฝึกซ้อม

ให้นายจ้างจัดทำรายงานผลการฝึกซ้อมตามแบบที่อธิบดีกำหนด ยื่นต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในสามสิบวันนับแต่วันเสร็จสิ้นการฝึกซ้อม

หมวด ๙

การตรวจรับรอง

ข้อ ๓๔ นายจ้างต้องดูแลระบบป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบกิจการตามข้อ ๒ ให้อยู่ในสภาพที่ดีพร้อมใช้งานและปลอดภัยตลอดเวลา

ข้อ ๓๕ ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจทดสอบและรับรองสภาพการใช้งานของระบบป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบกิจการตามข้อ ๒ อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามแบบที่อธิบดีกำหนดโดยผู้ตรวจสอบ ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด

ให้นายจ้างบันทึกวันที่ตรวจทดสอบและผลการตรวจทดสอบ โดยมีผู้ตรวจสอบตามวรรคหนึ่งเป็นผู้รับรองไว้เป็นหลักฐานให้พนักงานตรวจแรงงานสามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลา

หมวด ๑๐

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างทำงานที่มีลักษณะงานหรือไปทำงาน ณ สถานที่ที่เสี่ยงหรืออาจเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย ให้นายจ้างแจ้งข้อมูลอันจำเป็นเกี่ยวกับความปลอดภัยของลักษณะงานหรือสถานที่ดังกล่าวให้ลูกจ้างทราบก่อนการปฏิบัติงาน

ข้อ ๓๗ ให้นายจ้างจัดเก็บวัตถุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) วัตถุซึ่งเมื่อรวมกันแล้วจะเกิดการลุกไหม้ ให้แยกเก็บโดยมิให้ปะปนกัน

(๒) วัตถุซึ่งโดยสภาพสามารถอุ้มน้ำหรือซึมน้ำได้มาก ให้จัดเก็บไว้บนพื้นของอาคารซึ่งสามารถรองรับน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นได้

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน